

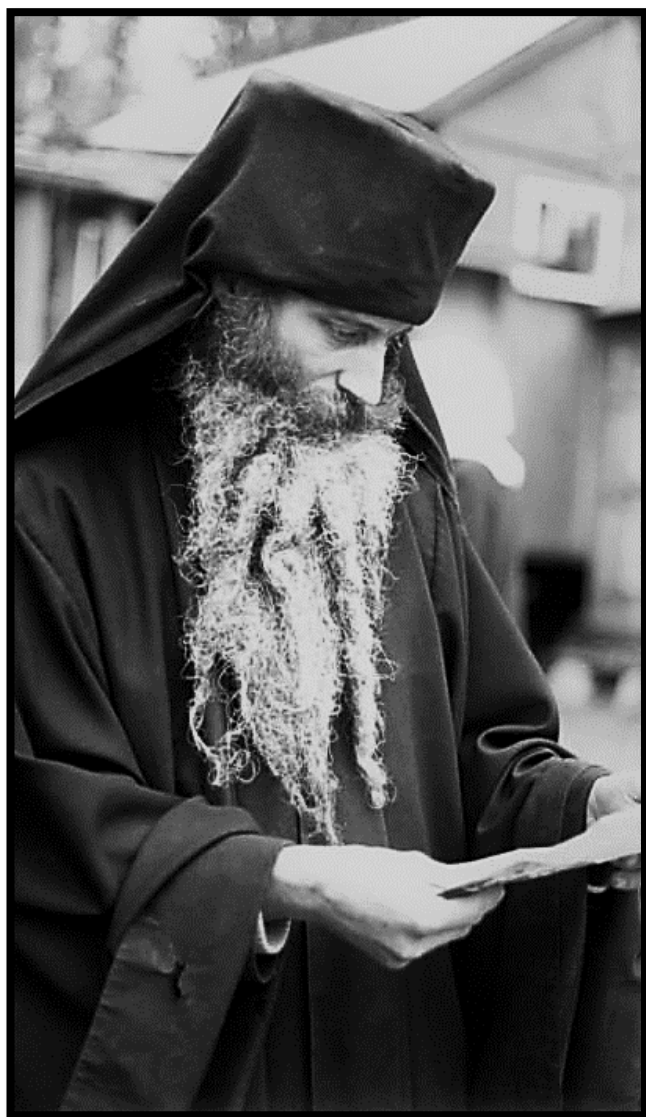
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Bărbatul neîncercat este întru toate nepriceput.”

– Gheron Iosif

Nr. 378 / 21 februarie 2021

**IEROMONAHUL
SERAFIM ROSE**

1934 – 1982

DISTRAȚIA ATÂT DE GOALĂ DE SENS

PARTEA I

Oricine privește viața noastră contemporană din perspectiva vieții normale, așa cum era ea trăită de oamenii de mai demult – de pildă în Rusia, America sau în oricare altă țară din Europa Apuseană în veacul al XIX-lea - nu se poate să nu fie izbit văzând cât de anormală a devenit viața noastră de astăzi. Întregul concept de autoritate și supunere, de decență și politețe, de comportament public și privat – totul s-a schimbat drastic, s-a întors cu susul în jos, cu unele excepții izolate de oameni (de obicei, creștini de un anume fel) care încearcă să păstreze așa-numitul stil de viață „de modă veche”.

Traiful nostru anormal de astăzi poate fi caracterizat ca răsfăț. Încă din pruncie copilul de azi este tratat în general ca un mic zeu sau zeiță în

familie; i se iau în seamă toate capriciile, i se împlinesc toate poftele; este înconjurat de jucării, distracții, înlesniri; nu este educat și crescut după principiile stricte ale purtării creștine, ci lăsat să se dezvolte în orice direcție înclină dorințele sale.

De obicei este destul ca el să spună: „Vreau asta!” sau „Nu vreau să fac!” – pentru ca părinții, foarte îndatoritori, să se închine în fața lui și să-l lase să facă cum îl taie capul. Poate că nu se întâmplă așa tot timpul, în fiecare familie, dar se întâmplă destul de des ca să putem spune că aceasta este regula contemporană a creșterii copiilor și că până și cei mai bine intenționați părinți nu scapă cu totul de sub influența sa.

Chiar dacă părinții încearcă să-și crească copiii ceva mai strict, vecinii încearcă să procedeze altfel. Așa se face că părinții trebuie să ia în considerare și aceasta atunci când își educă copiii. Iar când un astfel de copil devine adult, el va căuta în chip firesc să se înconjoare cu aceleași lucruri cu care s-a obișnuit în copilărie: confort, plăceri și jucării pentru oameni mari. Viața devine o căutare perpetuă a „distracției” - care, în trecut fie spus, este un cuvânt ce nu se întâlnește în niciun alt vocabular (n. în SUA).

În Rusia veacului al XIX-lea, la fel ca în oricare altă civilizație serioasă, nici măcar nu s-ar fi înțeles ce înseamnă. Viața nu este altceva decât o goană constantă după „distracție”, care este atât de goală de orice înțeles serios, încât un eventual vizitator din orice țară a veacului al XIX-lea, care ar vedea programele noastre de televiziune, parcurile de distracții, reclamele, filmele, muzica – și, în general, oricare alt aspect al culturii noastre populare – ar crede că a dat peste o țară de imbecili care au pierdut orice fel de legătură cu realitatea normală.

Noi însă, de obicei, nu luăm în seamă asemenea lucruri pentru că trăim în societatea aceasta și o luăm de bună.

Unii observatori recenți ai vieții noastre contemporane i-au numit pe tinerii de astăzi „generația eu”, iar vremurile noastre „epoca narcisismului”, caracterizată prin cultul și fascinația eului care împiedică dezvoltarea unei vieți omenești normale. Alții au vorbit despre universul de „plastic” sau lumea fanteziei în care trăiesc atâția oameni din ziua de azi, neputincioși a se confrunța sau a se împăca cu realitatea lumii din jur sau cu problemele lor lăuntrice.

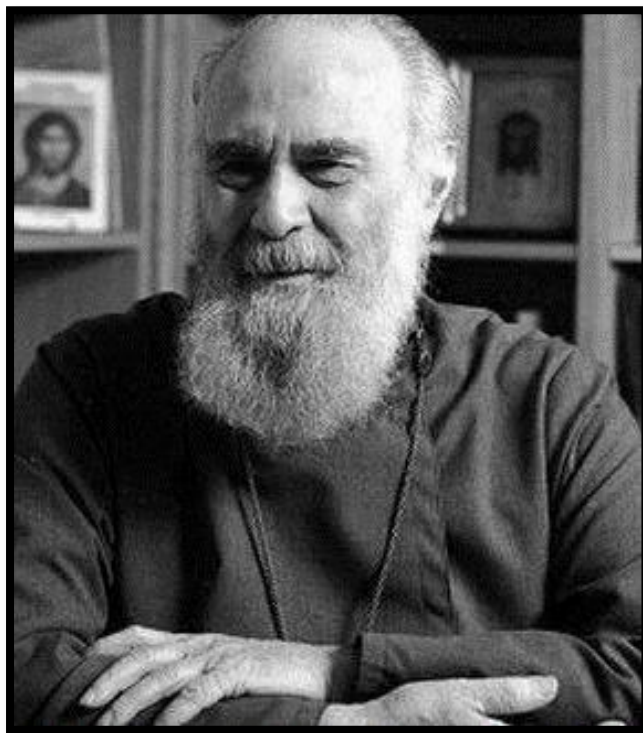
Când „generația eu” se întoarce spre religie – lucru ce s-a petrecut

În repetate rânduri în deceniile anterioare – de obicei își caută o religie „de plastic”, formă fantezistă de religie: religia „autodezvoltării” (unde obiectul de cult este eul), a spălării creierului și a controlului minții, a stărilor și simțămintelor anormale.

Este important să ne dăm seama, mai ales dacă încercăm noi înșine să ducem o viață creștinească în ziua de azi, că lumea formată de vremurile noastre de răsfăț impune sufletului cerințe, fie în religie, fie în viața seculară, pe care nu le putem numi altfel decât totalitare.

Lucrul acesta se vede în viața seculară, unde omul se confruntă nu doar cu o ispită individuală ici și colo, ci cu o neîntreruptă stare de ispitire ce îl atacă pe om – prin muzica din fundal ce se aude peste tot în magazine și prin birourile firmelor; prin semnele publice și panourile de afișaj de pe străzile orașelor; prin muzica rock, adusă peste tot de către adepții ei, până și în campingurile din păduri și în rulote; și chiar și acasă, unde televizorul devine conducătorul din umbră al familiei, dictând valorile, părerile și gusturile moderne.

Sursa: **Ieromonah Damaschin**, *Viața și lucrările Părintelui Serafim Rose*, Editura Sophia, 2005

MITROPOLIT ANTONIE DE SUROJ

1914 – 2003

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ ASCULTĂM ÎN LINIȘTE

Dacă înveți să te sustragi neastâmpărului, poți face orice, cu orice viteză, cu orice măsură de atenție și vioiciune, fără a avea sentimentul că timpul îți scapă sau că te ajunge din urmă. Îți poți îngădui să fii iute sau încet, fără a avea noțiunea timpului, pentru că nu ai nimic de făcut în afară de ceea ce ți-ai propus și pentru că nu există nicio țintă anume în afara drumului însuși. Și apoi vei vedea că te poți ruga în orice situație te-ai afla, că nu

există nicio situație care să te împiedice de la rugăciune. Ceea ce poate să te împiedice să te rogi este că tu singur te expui furtunii sau, mai bine zis, că tu îi dai voie furtunii să bântuie înlăuntrul tău, în loc să vuiască în jurul tău.

Putem ajunge la așa ceva numai dacă învățăm să ne deprindem într-o oarecare măsură cu tăcerea.

Începe cu tăcerea buzelor, cu tăcerea emoțiilor, cu tăcerea minții, cu tăcerea trupului. Ar fi însă o greșeală să ne închipuim că am putea să începem cu ținta cea mai înaltă, adică cu liniștea inimii și a minții. Trebuie să începem prin liniștirea buzelor noastre, prin liniștirea trupului nostru, în sensul

de a-l deprinde să stea calm, să lepădăm încordarea, să evităm visarea și trândăvia și, pentru a folosi o expresie a unuia dintre sfinții ruși, să fim precum o strună de vioară întinsă astfel încât să poată da notele potrivite, fără să fie întinsă atât de tare încât să se rupă, și nici atât de slab încât să scoată doar un bâzâit în locul unor note.

Iar din momentul acela trebuie să învățăm să ascultăm în liniște, să fim cu totul tăcuți, și astfel am putea, mai des decât ne putem imagina, să descoperim că vorbele din Apocalipsă se adevăresc: „*Eu stau la ușă și bat*”.

Sursa: **Mitropolit Antonie de Suroj**, *Școala rugăciunii*, Editura Sophia, 2011

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 23 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Duminică 28 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 1 Corinteni 6, 12-20; Ev. Luca 15, 11-32; glas 5, voscr. 5 → Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) → Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea → Sfântul Cuvios Vasile Mărturisitorul → Sfântul Sfințit Mc. Proterie, patriarhul Alexandriei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală